

ИЗЛАЗИ
СВАКИ ДАН
ЦЕНА
ЗА 1 МЕСЕЦ 3 ДИН.
ЗА ИНОСТРАНСТВО
ЗА 1 МЕСЕЦ 4-50 ДИН.

ПРЕПЛАТЪ ПРИМАЈУ
СВЕ ПОШТЕ У СРБИЈИ
И ИНОСТРАНСТВУ.

ЗВЕЗДА

ЛИСТ ЗА ЗАБАВУ

ПРЕПЛАТТИТИ СЕ МОЖЕ
САМО КОД ПОШТА.

НЕПЛАЋЕНА ПИСМА
НЕ ПРИМАЈУ СЕ

ГРОШЕЦИ НЕ БРАЊАЈУ СЕ

УРЕДНИШТВО СЕ НАЛАЗИ
НА „КОСАНЧИЊЕВОМ
ВЕНЦУ“ БР. 16

Број 10 п. д.

УРЕДНИК: Јанко М. Веселиновић.

Број 10 п. д.

ПОВЕСТ О ЂАВОЛОВИМ ЋЕРИМА

Једном дође ђаво у визију злоби
Да запроси руку. Труд му роди плодом;
И он — злоба приста — њу за жену доби.
А госпа га лепим обдарила родом.

Како дође нова годинница која,
Злоба црном оцу ново чедо даје.
И сада их има, не зна им се броја,
Пуно ћери, пуно, и сав свет их знаде:

Завиот, сплетка, бруна, подлост, гадна куга —
Све их на свет роди злоба, црна мати;
А још осем ових многа деца друга,
Ни имена, брате, не можеш им знати.

А црни се отац дању, ноћу, брин'о
Да удоми лепо своје многе ћери.
И тешку је бригу он са врата син'о —
Удомио ћери, па се свету цери.

Охолост му, ћерка, горда беше свуда —
И њу отац, лепо, за племиња уда;
А сплетку је дивно удомио тата —
Удао је одмах баш за адвоката;
А завиот и подлост и погана лаока,
Удале се све за лица дворема, царска;
Лицемерје ћерку, шта је боље знао,
За жену је, отац, једном попу дао.
А отмицу бесну, прилика се дала,
Удомио тата баш за ђенерала.

За скромност је само била судба лоша:
Не даде јој отац мирава ни гроша;
И залуд је ђаво све вигове плео —
Ту његову ћерку нико није хтео...
Али свет је широк — нађе с' нема луда
И отац је најзад за несника уда...

ТЕРЗИТЕС

ХАЈДУК СТАЊКО

РОМАН У ТРИ ДЕЛА

од
Јан. М. Веселиновића.

ПРВИ ДЕО

О Д М Е Т Н И К

Праштајте, свете сени, што вам кости потресам!...
Праштајте, што вам имена помињем, јер ћу их само по
добро поменути!... Јер, најсветији путир, што се изли
на олтар Отаџбине Србинове, беху груди ваше; крв, коју
тада пролисте, и данас је благодет за Србина... Залисте,
и костима потрусисте сваку стопу земље; а из крви и
костију ваших ниче бујина, која нам очи к небу подиже!...

Хвала вам, и... праштајте!...

А ја ћу причати о вама онако, како ми другови и
синови ваши приповедаху; китићу дела ваша, као што
девојка кити венац ивањски; славићу вас, као што вас
гусле славе; проносићу дела ваша у јунаштва ваша по
свету, као што их и данас проносе немирни таласи ва-
ловите Дрине!... Нека вам се свећа не угаси; нека вам
се имена помињу до истраге српскога колена!...

а нећеш видети једнога брежуљка: све је равно као те-
псија. Замори се поглед путнику гледећи једно исто: њиву,
пашњак, њиву, пашњак, и — ништа више. Или: — уђе
у село. Ту види кућицу до кућице; уз кућу стаје, иза
стаја бунар. иза бунара воће... Из најпре га то овесели,
али, мало по мало, та му једноставност додија, он са-
гиње главу и постаје зловољан...

Таква је Мачва данас. Па, и поред свега тога, она
је лепа, дивна!... Она је богата цура. Све, што се у
њену црну утробу баци, доноси богата плода. Лепа су
њена поља кад озелене, а још су лепша, кад се позлате
злаћеним влаћем... Она вам је као туђинка: не да се
сваком познати!... Ко хоће да зна њене дражи и њене
лепоте, тај мора живети у њој. Томе она отвара своја
недра и даје своју милошту... А ко проживи у њој, тај
је лако не оставља; или, ако баш мора да је остави, он
је никад не заборавља.

У доба, кад се догађај, о коме приповедам, десио,
Мачва је друкчије изгледала. На место њива и пашњака
беше ту густа шума. Храст до храста, грм до грма, а
честе тако густе да ниси могао „гују за реп извући“...
А у тој стародревној шуми беше овде онде по мало кр-
чевине пооране и засејане. Ту, на тој крчевини, видела
се кућица, са потребним стајама, за смештај кућевних
потреба. Око сваке кућице био је засађен воћњак било
од шљива, било од јабука.

Те су кућице биле врло просте, тек колико за то:
да човек има где заклонити главу од кише и зла вре-
мена. Грађене су овако: ударе се четири сојира (дирека)
у четврт. На околу се оплете прућем, али се остави рупа
за врата и баца, која је служила место прозорчића, па
се оно пруће улепи блатом, да не би ветар продувао.
Озго се покрије кровом или кором од дрвета.

Таква кућица имала је само једно одељење, а то је:
све што кров покрива. На средини је велико огњиште,
на коме вазда ватра гори. Око ватре укућани седе; крај
огњишта вечерају и разговарају, па ту и уморне кости
одмарају. То су одељење звали: „кућа“. За то се, у
Мачви, и данас, оно одељење где ватра гори, зове „кућа“.

Било је и бољих кућа. То беху куће задружнијих
породица. Одликовале су се својим високим крововима
од шиндре, надкривеним димњаком, а ко је био мало
бешњи, и крстом на крај слемена. Још и данас имамо
добро очуваних остатака од тих кућа. У унутрашњости
њиховој било је још одељења сем „куће“, као: домаћи-
нова соба, ћилер, и т. д. и т. д.

Па и ако су те кућице изгледале сиромашне, по
спољашности својој, опет је свака била пуна као ко-
шница. Сваки па и онај најмањи кућерак, имао је хране
довољно за сву породицу и усев; сем тога, имао је
„белог смока“; о моткама, над огњиштем, висиле су целе
сланине... Народ је био вредан и радан — није чудо
ако је имао!...

Ето, таква је била Мачва.

На северозападној страни Мачве, баш у самом
кључу, где се Дрина у Саву улева, лежи *Црна Бара*.
То је старо село. Прича вели: да се негда звало „Јордан“
Ту се, у једној Дринској отоци, која изнад села тече,

30-XIII-1914
3/1871

Бр. Инвентара

51508/57 I

Црна Бара

Нема веће равнице у Србији од Мачве. Она се про-
теже од Мишара до Дрине, и од највишег врха Цера
планине, Видојевице, до Саве... То је простор од два-
наест сахата ода. Можеш у дугу дану ходити по Мачви

удавила девојка, јединица у мајке, која беше с мајком дошла у Јордан, у госте. Кажу, да је мајка тако тужно нарицала, да нико, ко ју је чуо, не могаше заборавити њене запевке. У запевци назвала је отоку „Старачу“ „Црном Баром“, а окона села назваше и сам Јордан тим именом.

У осталом, то име, готово, и доликује. Село је са свију страна ошкољено, а средином промрежано, самим барама; и ако се и за што може рећи: „ово Бог чува“ — може се рећи за Црну Бару. И поред толиких баруштина, здрављем се не могу покудити Црнобарци.

Неки историци тврде: да је ту била епископија, и то једна од оних осам што их је засновао Краљ Миутин Немањић.

Данас је то село велико и ушорено. Има у њему преко три стотине пореских глава; али у оно доба једва да беше педесет кућа. Ама, и ако је било мало бар је ваљало!

Црна Бара имала је свога кмета и свога попу.

Кмет Јова Јуришић одавно је кмет Црној Бари. Стари се његови давно ту настанише, па су његову кућу сматрали као староседелачку. И деда и отац му помреце као кметови, па и он се тако исто надао. Тридесет година кметује он Црној Бари. Знао је сваку кућу као своју, знао је сваког домаћина као себе. Он није сматрао своју дужност као бреме, него као почаст. Дичио се: што је глава тим честитим људма, који не учинише никад ништа, што би био грех пред Богом а стид пред светом. Простодушан, благ, тих, мирне савести као дете, он је лако бројао дане живота, а ведро чекао час, кад ће оставити своју кућу, пуну као кошницу; свој пород очуван и недирнут болешћу ни смрћу; своје пријатеље и другове, и — отићи у вечност поштован и уважен....

Поп Милоје беше поп на свом месту. Он је имао једну узречицу, којом се дичио:

— Ко је мом „Требнику“ дош'о — мор'о се поклонити! И... ејвала његовом „Требнику!“....

Ако кога ухвати грозница, тролетна грозница, нека му попа Милоје прочита „велику“ молитву. Мора га пуштити па да кугу куми!... Било је случајева да су му доводили болесника који болује од „оне“ (падавице). Тако једаред доведоше му једнога из Банова Поља. Везали га јер се збесио.

Попа рече да га одреше.

— Не смемо, попо! — рекоше људи!

Он приђе болеснику. погледа му у очи, помилова га по глави, па га одреша.

Онда стаде читати „Страшну молитву“.

Страхота је слушати „Страшну молитву“; још страшнија је кад је поп Милоје чита... И сам се болесник узјазбио па дркће као прут....

У М Е Т Н И Ц А

РОМАН У ЧЕТИРИ ТОМА

(Потепенкова шала)

Том I

Он је био леп, она је била бајна. Он је био чиновник, она је била глумица.

Она је знала да га воли, и ако није знала да он може знати, да зна, да она зна, да он зна, да она њега воли. А он није знао да она зна, да он зна да она њега воли; ма да он и зна, да она незна, да он може знати, да је она чаљаде на свом месту.

Он је био лепо развијен здрав човек; она је била пуначка, дебелушна, здрава госпођица.

А на пољу је била густа помрчина и сипила је киша. Сваки час помрчина је бивала све гушћа, киша јача, а блато жиће.

Том II

Пред вратима њене собе у гостионици нешто је шушнуло, и њој се учинило, да јој се то он прикрада на прстима.

А њему се опет учинило, да се она њему прикрада на прстима.

А он чита, чита... Кад сврши, он му поднесе крст, рече му да се прекрсти и целива.

И болесник се прекрсти и целива, па онда рече:

— Ал' сам уморан!

— Оћеш прилећи мало? пита га попа.

— 'Оћу — вели он.

Попа га доведе до своје постеле, па му рече да легне. Он је спавао прилично, а кад се пробуди он са свим мирно приђе попи руци и рече:

— Вала нека је Богу, па теби!...

И оде с људима кући миран као јагње.

Него, и књиге су му биле!... Није као ове јако, што ништа не помажу, него оне старе, „Косовске“ књиге, што је у њима свако слово светом руком написано, а листови нису од хартије него од коже. А у тим књигама има молитва од свакога зла и напасти... Попа је из тих књига читао опело људма „немиросаним“, и ни један се није повукодлачио!... И за време његовог поповања није било ни једног вукодлака у Црној Бари.

Али, брате, он се умео и молити Богу!... Јеси чуо јуначки сине! Кад се тај Србин замоли, најпакоснија Циганка не би се могла оглушити о молитву његову, а то ли добри Бог, отац свију нас!... Лепо верујеш да му се молитва услишава. То није да само чита и баш речи, него чисто чујеш како му срце јекће: — тако се он молитви преда... Можеш испред њега однети све — кад се Богу моли — можеш му кућу запалити — он главе не окреће!...

Него, он није био само поп. Био је он човек од перчина до пете, и то паметан човек... Све што ти он рекне — речено је. Он никад није луду реч изустисао. Чак и шала му беше лепа; осећаш како ти блажи дунуло као благи поветарац. Савете је давао озбиљно, укорено благо... А свакад је говорио само истину....

(НАСТАВИТЕ СЕ).

И Д И О Т

роман Достојевског

П Р В А К Њ И Г А

I

Крајем месеца Новембра — беше мало југнуло — око 9 часова из јутра, воз Петроградско-Варшавске пруге, с највећом брзином јурио је Петрограду. беше тако влажно и магловито, да се једва расвануло; на десет корака од пута, једва се штогод могло видети кроз прозоре са воза. Међу путницима било је неких, који се враћају из иностранства; али најпунџа беху одељења треће класе: њих заузеле људи мали и незнатни, занатлије, који путују из близа. Сви су као и обично, уморни, свима за ноћ отежале трепавице, сви прозебли, сва лица беху бледо жута, таман према боји магле.

За тим се обома учинило, да приступају једно другому; дакле, да је цела ствар приступачна здравој памети.

На један мах, ни за што ни кроз што, њу обузе бескрајна туга, која од некуд обузе и њега.

Она потрча пет—шест корака к њему; он полете седам—осам корака к њој.

Палоше једно другому у наручје и догоди се оно што здрава памет не може схватити.

Он извади листак хартије из записнице и цвикер из џепа, па држећи цвикер на носу а листак под носом, прочита потресеним али поузданим гласом:

„Драга душо, ти знаш добро,
Да си лепа, мени драга,
Да ме могу мирно проћи
Мимо тебе никад, елато!
И ево се кунем теби:
Женио се, не женио,
До гроба ћу твој остати...“

— Ох, да дивних стихова! Чији су? упита она.

— Зар не погађаш? Ово су стихови оног познатог песника што штампа своје песме готово сваки дан по свима и великим и малим листовима.

— Аха, сад знам! Лепи стихови! Декламоваћу их на првом концерту у ком будем суделовала.

У тај мах изври месец иза једног облака и пакосно се насмеја.

У једноме вагону треће класе, баш у расвјат, нађоше се код прозора, један према другом, два путника, — оба људи млади и лаки, оба трајаво одевена, оба са значајним физиономијама, и, најпосле, оба жељна да ступе у међусобни разговор. Да су они у тај мах знали један за другог по чему су значајни, они би се, разуме се, изненадили, откуда случај тако чудно посади једног према другоме у вагону треће класе Петроградско-Варшавскога воза. Један од њих беше малог раста, више црњомањаст, имао је око двадесет и седам година, коврцаву косу, зелене, мале, али ватрене очи. Нос му беше широк и спљоштен, лице — мускуласто, танке уснице упиле се у некакав дрзак, подругљив, па чак и зао осмејак; но чело му беше високо и симетрично, па је бацало у засенак доњи део лица, што беше грубо развијен. И поред јаког састава, много је падало у очи мртвачко бледило тога лица, које даваше целој физиономији младога човека некакав изнурени изглед, и заједно с тиме нешто страсно, што ни мало није одговарало дрском и грубом осмејку и задовољном изгледу. Он се добро утопио у широки кожух, постављен јагњећом кожом, и те ноћи не осећаше зиме; докле је његов сусед принуђен био да на својој издрхталој грбачи понесе сву „милину“ влажне, новембарске, руске ноћи, за коју, сигурно, не беше припремљен. Овај носаше широк и дебео огртач без рукава, са великом капуљачом, налик на оне, што их чести путници зими употребљавају тамо негде у иностранству, у Швајцарској, или н. пр. у северној Италији; но који не ходе тако далеке путе, као од Ајдкунена до Петрограда. Али то, што је ваљало и било са свим подесно за Италију, није у свему прилагодно за Русију. Сопственик огртача с капуљачом беше такође млад човек, од двадесет и шест, или двадесет и седам година, раста нешто вишег од средњега, у лицу беличараст, с густом косом, уапљим образима и малом, заостреном, и са свим белом брадицом. Очи је имао велике, плаве и мирне; у погледу њихову беше нешто тихо, али тешко, нешто пуно оног чудног израза, по коме неки на први мах познају код човека падалицу. Лице младога човека било је, у осталом, пријатно, фино, суво, без природне боје, а сада помодрело од назеба. У рукама му се мотао спљоштен завежљај од старе, похабане мушеме, у коме је, чини ми се, била сва његова путничка имаовина. На ногама је носио добро постављене ципеле са сарама, — све по туђинском обичају. Црномањаст сусед, у постављеном кожуху, све је то лепо прегледао, па, онако, беспослен, упита га; с оним неделикатним осмехом, у коме се тако неучтиво и непажљиво исказује по некад људско задовољство у невољи ближњега:

— Је ли хладно?

И смаче раменима.

— Веома; одговори сусед, необично вољан за разговор — погледајте, то је још југовина. А шта би било да је

После тога наста још гушћа помрчина, киша удари још јаче, начини се блато још веће:

Том III

Она је за тим окренула десно, а он је окренуо лево.

Као год што нису знали за што су се састали, тако исто нису знали за што су се растали.

У осталом читалац може бити без бриге; јер су они у брзо поновили оно прикрадање на претима, описано у другом тому, и опет су се од некуд састали; али су се сад растали друкчије: он је отишао десно, а она лево.

Њему се чинило да му се чини, као да му се учинило, да је та госпођица била жена; а њој се већ није могло учинити да јој се чини као да јој се учинило, да он није... али не мора се све испричати!

Он је имао тетку. Она је имала такође тетку и још сестру од тетке.

У том и јест све зло! Баш су због тога и пропали

Читалац за цело почиње разумевати како ништа не разуме!

Том IV

— Шта сам учинила! Шта сам учинила! Писну она писком што срце пара и паде на калдрму, и по калдрми се просуше ситне витице њене као свила моке, густе косе.

Њен пад на калдрму био је страшан, али много страшнији беше њен морални пад који јој беше удесила његова тетка.

мраз? Ја нисам ни помишљао, да је у нас тако хладно. Одвикао сам.

— Ви, ваљад' из иностранства?

— Да, из Швајцарске!

— Фју-у! Дакле ви тако!...

Црномањаст и љукну и засмеја се.

Започе се разговор. Беличасти младић у швајцарском огртачу, за чудо беше вољан да одговара на сва питања свога црномањастог суседа, те се и не осврташе на по нека непажљива, неумесна и глупа питања. Између осталог, он је у својим одговорима објаснио и то, да заиста није био у Русији више од четири године, да је отишао у иностранство да се лечи од некакве чудне, нервне болести, налик на или Витову игру, дрхтавицу и (грчеве у мишићима. Црномањаст сусед, слушајући то осменуо се неколико пута; али се најслађе насмејао онда, кад је на његово питање: „па шта, је су ли вас излечили?“ — беличараст одговорио: „не, нису ме излечили“.

— Хе! Новцем сте их, ваљад', преплатили; а ми овде њима верујемо! Заједљиво примети црномањаст.

— Сушта истина! уплете се у разговор један рђаво обучен господин, који је на поредо с њима седио, и лично на адвокатскога писара, и који имађаше око 40 година, јак састав, црвен нос и модрикасто лице, — сушта истина све руско благо они за бан-бадава себи пригрђу!

— О како се ви варате у томе, подухвати швајцарски пацијенат, тихим и примирљивим гласом, — разуме се, ја не могу спорити о свему за то, што све незнам; али за себе могу казати то, да је доктор од својих уста одвојио па ми дао путни трошак, и још ме је тамо непуне две године својим новцем издржавао.

— А шта, ваљда се нико није нашао да за вас плати, шта ли је било? запита црномањаст.

— Да, господин Павлишчев, који ме је тамо издржавао, умре пре две године; ја онда пишем генералици Епанчиној, мојој далекој рођаци, али не добијем одговора... Па сам тако и допутовао.

— Где сте то допутовали?

— То јест, где ћу одсести?... То још управо не знам... пошто...

— Нисте још одлучили?

И оба слушаоца поново ударише у кикот.

— Мучно да у том завежљају није сва ваша имаовина? — запита црномањаст.

— Опкладно бих се да је тако, прихвати с највећим задовољством црвеноносни чиновник, — и да се више дењака у багажним вагонима не наводи! Оно сиромаштина није порок, али се ни ово не може оставити без приговора!

У ствари је и било тако: беличараст је младић све то одмах и признао.

Позорник притрча да јој помогне; али кад је дошла к себи — она беше већ издахнула.

Од некуд искрсну он, и неприродним гласом узвикну: „несрећнице!“ па паде колико је крашак.

Није могао пасти колико је дуг, јер је био омалега раста.

— Ја сам твој убилац!

— Јави то у „полицеском гласнику!“ пронапута она slabим гласом, па опет издахну.

Епилог

Било је тамно, блато и киша. Он је ишао за њеним мртвачким сандуком; цвикер му тужно висе низ груди; он мрачно погледа око себе.

Он се беше на нешто одважио... Јер је знао да она не зна, шта он не може знати, знајући врло добро, да се не може знати оно што нико знати не може.

Он је клекнуо крај гроба пре времена умрле уметнице и прошапутао је нечујним гласом:

— О, Боже! Врати ми трошкове око погребња, јер су сад тешка времена.

Читалац је сад зацело разумео, како ништа није разумео.

— Ваш завежљај опет мора да има некога значаја, продужи чиновник пошто се накикотао до миле воље (ваља знати, да се и господар завежљаја најпосле насмејао на њих што је увећало њихово расположење), — и ако би се могао опкладити, да у њему нема златних завијутака с наполеондорима и фридрихдорима, или холандским златницима, о чему нас па први поглед могу уверити те саре, које чувају ципеле ваше. Но... ако ми вашем завежљају додамо у прилогу какву рођаку, као на прилику генералицу Епанчину, — онда ће и сам завежљај ваш добити неки већи значај, разуме се, само у том случају, ако је генералица Епанчина заиста ваша рођака, и ако се ви случајно не варате, по расејаности... што је врло својствено човеку, макар... од сувишка уображења.

— И сада сте погодили, прихвати беличарости младић, — ја се готово варам, то јест, генералица ми готово и није никаква рођака; и ја, управо, нисам био ни мало изненађен тиме, што ми она није ништа одговорила. То сам и очекивао.

(Наставиће се).

СИТНИЦЕ

Цвети променљиве боје. Доктор Самследер пронашао је у Кордоби, у Мексици, цвет који се зове научним иконом *Hibiscus mutabilis*. Он се налази у Источној Индији и одликује се тиме, што мења своју боју: из јутра је бео, по подне првен, а у вече плав; пријатни мирис његов осећа се само у подне. Овај знаменити цвет расте по свему земљеузу Тегуантепеку, а особито поред његових обала.

Колико је дугачак ратни корак у европске војске. Корак руског војника износи 71 сантиметар (1 аршин); Војници у Француској, Аустрији, Италији, Белгији, Шведској и Швајцарској имају једнолик корак од 75 сантиметара, а Немачка је одредила меру корака у 80 сантиметара. У једном минути, војник руски корачи 115, немачки 112, белгиски 110, италијански 120, аустријски од 115—118, а француски од 112—116 пута.

Дубина језера у Швајцарској. Кад се у Швајцарској измерила дубина језера, онда се нашло, да је

Језеро	Дубоко	300 метара,
Женевско језеро	"	261 "
Бријенско "	"	255 "
Боденско "	"	217 "
Тунско "	"	214 "
Језеро четири кантона	"	198 "
Цугско језеро	"	151 "
Валенско "	"	87 "
Семпахско "	"	78 "
Билерско "	"	34 "

У језерима Боденском и Женевском, где утичу Рајна и Рона запазили су се дугачке и дубоке речне водопаде, које су сигурно постале од покрета тешке речне воде испод лакше воде језерске.

Брзина мисли. Веровало се да ништа на свету брже нема од мисли, јер нам нико не смета, да се, тренутно, у мислима преселимо на најудаљенију звезду, с које би зраку требало 1000 година да до нас дође. Али није тако. У самој ствари мисао (т. ј. њезин покрет по мождамој маси) тражи извесна времена. Хелмголтз је чак покушао да одреди брзину покрета мисли, по нервном влакну, па је нашао, да она не прелази више од једне врсте у секунду. Може се рећи, да: од тренутка раздражења па до образовања појма у мозгу, прође $\frac{1}{10}$ — $\frac{1}{20}$ део секунда. Професор *Донверс*, који је много на том послу радио, даје нам цифру, која се — при различним количинама — мења између 35—37 хиљадитих делова у секунду. И према томе: брзина мисли уступа пред брзином светлости и електрицитета.

ПОШАЛИЦЕ

Одломци из љубавне преписке. — Он њој пише: „Предрага и слатка моја Љубице! Да знаш како сам се обрадовао, како сам био сав срећан, кад сам добио твоје писмо! Најпре сам хиљаду пута пољубио марку, па га тек онда распечатих. А погађаш ли за што сам то учинио? За то — што си ти ову марку лизнула твојим слатким језичићем, што су је дотакла твоја румена медна усташца.. Шаљем ти милијун пољубаца. Твој Перица.“

А она њему на то отписује: „Драги мој Перице! Па ти си, благо мени, читав песник! Твоје писмо измамило ми је сузу! Штета само што си се малко преварио. Нисам ја лизнула ни прилепила ону марку, него наш покућар Бука, кад је однео на пошту.“

Власник и уредник: Јан, М. Веселиновић.

Необична узречица — Иван Ивановић служио је у неком повећем заводу, али је имао врло малу плату. Њему понуде боље место и већу плату. Он је био врло красив човек, само је имао чудну навику да додаје готово уза сваку реч своју веома глупу узречицу: „благодарећи вашој милости,“ па тако његов разговор испадне врло често веома куриозан.

Тако је било и сад, кад су му понудили премештај. Он се пријави свом новом управитељу који га упита:

„Јесте ли већ где служили?“

— Служио сам у кредитној банци, благодарећи вашој милости.

— А јесте ли одавно без службе?“

— Још сам у служби, благодарећи вашој милости; али сам рад ступити у службу код вас, благодарећи вашој милости.

— Јесте ли ожењени?“

— Јесам, благодарећи вашој милости.

— Имате ли деце?“

— Имам троје, благодарећи вашој милости.“

С разлогом. — Два пријатеља враћају се с неке гозбе доцкан ноћу. На путу су морали прећи огромну бару преко које је била намештена даска за прелаз. Они већ и онако нису могли ићи сигурно, а по дасци још мање. И тако један од њих стремкне с даске и бућне у бару. Онај други видећи да његов пријатељ седи у бари и не устаје, упита га зачуђено:

— Васо, шта радиш доле?“

— Па чекам тебе! одговори онај из баре.

У шуми. На дрвету, што га је буре извалила, седи леп, пронамањаст човек и дивна грациозна плавуша, па разговарају већ пуна два сахата.

На послетку ће одважни младић шапатом проговорити.

— Марија! Ја сам ваш роб!... ви сте моја богиња!... Допустите да вас пољубим.

— Не! О томе не смете ни мислити!“

— Ни мислити?... А за што?“

— Што хоћу да вас казним...“

— Да ме казните?... Али за што?..“

— За то, што сте читавих два сахата брљали којекакве глупости, а пољупца се сетили тек сад, кад је време да се кући иде.

У шпани. — Ђути! Не говори са мном!

— Што?“

— Помислиће свет да ти нисам жена!“

Суружнички разговор. — Дакле... ти не даш новаца за нову хаљину?“

— Не дам!“

— Добро!... Ја ћу се отровати!“

— Слободно — вели муж хладно.

— Да, отроваћу се... жижикама!... И моја сарана стаће те десет пута скупље него моја хаљина!“

— О, не, драга моја! Вараш се! Твоја хаљина је далеко скупља од саране, ако ти, на несрећу, останеш у животу.

ПРЕДСТАВЕ У НАРОДНОМ ПОЗОРИШТУ

У суботу, 10 септембра:

МАКСВЕЛ

Драма у пет чинова, с предигром, написао Жил Барбије, превод с француског. — У драми игра 16 особа (12 мушких и 4 женске). Главне су улоге: Максвел, судија (г. Миљковић), Рутен, његов брат (г. Стојковић), Гулден, лекар (г. Љ. Станојевић), Валдек Јеврејин (г. И. Станојевић), Марта, сестра Рајколдова (г-ђица Јурковићева), Маргарита, кћи Максвелова (г-ђа Гавриловићка). Немо особље: ђаци, гости, служитељи, грађани, светиња. Догађа се у Минхену. Предигра 1775, а драма после 15 година. — Редитељ је г. *Рајковић*. Почетак представе у 7 сахата, свршетак после 10. („Максвел“ је представљан први пут 21 маја 1871, последњи пут 29 јануара 1885; сад се игра 4-ти пут.)

КЊИЖЕВНИ ОГЛАС

Изишла је

КРВАВА КЊИГА

РАТНЕ СЛИКЕ СА ИСТОКА

БАЈАДАРА — СИНОПА — ОПАСНА ШАХ — ИГРА — АКТИАРСКИ СУЖАЊ — БАШТОВАН НА БОЈНОМ ПОЉУ.

НАПИСАО: М. Јокај — ПРЕВЕО: Д. Блажић.

Цена 1.20 пар. дин.

ШТАМПАРИЊА Петра К. Танасковића.